

POŠTOVANA KUMO – POŠTOVANI KUME,

Kumstvo nije prijateljski čin, kumstvo je

SLUŽBA U IME KATOLIČKE CRKVE.

Zato Crkva traži od vjernika sakramentalne uvjete koji su potrebni da bi netko mogao vršiti službu kuma. Krsni kum je jamac u ime Crkve da će dijete biti kršćanski odgojeno. Kumstvo je put i proces, a ne jednokratni čin.

Ako bi roditelji zakazali u vjerskom odgoju, pozvani ste da na njih utječete i da ih podsjetite da su, zajedno sa Vama, pred svećenikom i okupljenom zajednicom obećali da će dijete odgajati u vjeri. S tom pretpostavkom je svećenik pristao krstiti dijete.

Kumovi su pozvani primjerom i rječju poučavati svoje kumče vjerskom životu. Vaš život treba biti uzoran vjernički život.

U prvoj Crkvi krstili su se samo odrasli ljudi jer je uvjet za primanje krštenja bilo osobno prihvaćanje Isusa Krista, ispovijest vjere i spremnost živjeti po načelima Isusa Krista i Crkve.

Kako je to izgledalo kad je netko htio postati kršćanin. Otprilike ovako: Nekršten čovjek je promatrao vjernike i vidio da su nekako „posebni“.

Prvu Crkvu obilježavala je duboka vjera u Isusa Krista, koja se očitovala u istinskom zajedništvu i ljubavi koju su vjernici iskazivali jedni prema drugima i prema svim ljudima. Takav način života bio je magnet koji je privlačio ljude koji nisu bili kršteni da i oni postanu dio te dobre kršćanske zajednice.

Tako je nekršten čovjek pristupio nekom krštenom čovjeku i pitao ga da li bi i on mogao postati dio njihove zajednice. Kršćanin ga je odveo k svećeniku gdje ga je svećenik povjerio na brigu tome

kršćaninu da ga uvede u vjeru. Tako je taj kršćanin postao kum tom nekrštenom čovjeku.

Time je započelo intenzivno druženje između kuma i kumčeta. Svake nedjelje išli su zajedno na svetu misu. Poslije svete mise kum bi objašnjavao svome kumčetu sve što ga je zanimalo o onome što je čuo od svećenika na svetoj misi. Kum je poučavao svoje kumče o vjeri. On je bio njegov učitelj i odgojitelj u vjeri. Ta pouka i druženje sa kumom trajala je nekoliko godina. Kroz to vrijeme često su se susretali i sa svećenikom.

Kada je došlo vrijeme korizme (*u kojem se Crkva priprema kroz 40 dana za najvažniji kršćanski blagdan – Uskrs*) nekršteni je čovjek postupno svake korizmene nedjelje sve više uveden u kršćansku zajednicu. Tada je kum dao garanciju za svoje kumče da je poučen u vjeri i da već živi kao kršćanin. (*Ako bi kum primijetio da njegovo kumče ne mari za nedjeljnu svetu misu i da ne želi živjeti po kršćanskim načelima, rekao mu je da mu ne želi biti kum i rekao je Crkvi da ga ne primi u svoju zajednicu*)

U Velikom tjednu (*tjedan Isusove muke, smrti i uskrsnuća*) konačno je došao čas krštenja. Prvi kršćani bili su kršteni u noći Velike subote na nedjelju za vrijeme Vazmenog bdijenja (*noć proslave Isusovog Uskrsnuća*). Krštenje je tako bilo samo jednom godišnje a krstitelj je bio biskup. Svi koji su bili kršteni na Uskrs došli bi slijedeću nedjelju obučeni u bijele haljine na nedjeljnu svetu misu. Zato se 2. uskrsna nedjelja zove „Bijela nedjelja“.

Krštenje je dakle najdublje povezano sa nedjeljom uskrsnuća i sa nedjeljnom svetom misom.

Od tada bi taj novi kršćanin i dalje zajedno sa svojim kumom vrlo rado redovito nedjeljom odlazio na nedjeljne svete mise.

Odrasli kršćani sklapali su sakrament ženidbe, osnivali su obitelji i rađala su im se djeca. Crkva je tada razmišljala na slijedeći način:

„Roditelji su kršteni. Praktični su vjernici. Idu na nedjeljnu svetu misu, žive kršćanskim životom, dobili su djecu, vode djecu sa sobom na nedjeljne svete mise, odgajaju svoju djecu u kršćanskom duhu – pa zašto onda ne bismo krstili djecu koja su ovako i onako odgajani kao kršćani! Krstit ćemo dakle djecu u vjeri njihovih roditelja, koji će preuzeti obavezu zajedno sa kumom da djecu vjerski odgajaju. Kada djeca odrastu onda će primanjem sakramenata euharistije i osobito svete potvrde potvrditi pred kršćanskom zajednicom da prihvaćaju vjeru u kojoj su bili odgajani“.

Djeca dakle nisu bila krštena na silu, nego su roditelji vidjeli u kršćanskoj vjeri životnu potrebu i životne vrijednosti koje su također željela i za svoju djecu.

Svi se mi nastojimo zdravo hraniti. Roditelji nastoje zdravo hraniti svoje dijete. «Tjeraju» dijete da jede špinat (*zdravu hranu*), iako dijete takovu hranu možda odbija, jer žele da dijete bude zdravo i da se pravilno razvija.

Kada dođe vrijeme školovanja roditelji dijete „tjeraju“ da uči kako bi u životu imalo mogućnost što boljeg životnog izbora, nadajući se da će im dijete jednog dana biti zahvalno što su ga na neke stvari znali „natjerati“ za njegovo dobro.

Kao kum, dužni ste uz roditelje, brinuti se za djetetovo tjelesno, duševno i duhovno zdravlje.

Draga kumo – dragi kume, budite dobar kum svome kumčetu. Nemojte ga zaboraviti. Molite za svoje kumče. Ako je ikako moguće, idite često sa njim i njegovim roditeljima na nedjeljnu svetu misu, sjetite se godišnjice krštenja svoga kumčeta.

Vaše kumče će u 2. razredu osnovne škole primiti sakrament prve svete pričesti. Pokušajte te godine što češće sa njim i roditeljima biti zajedno na nedjeljnim svetim misama kada će se Vaše kumče pripremati za sakramente svete ispovijedi i pričesti.

Ako bude ikako moguće budite njegov kum na svetoj potvrdi – krizmi (*To preporuča Crkveni Zakon*). Tako bi svoje kumstvo zaokružili u jednu cjelinu a nakon svete mise podjele sakramenta svete potvrde stisnite ruku svome kumčetu i recite mu: „**Drago moje kumče, čestitam ti. Od danas si postao odrasli kršćanin. Od danas i ti možeš biti kum. Budi onakav kum kakav sam ja bio tebi!**“

Poklonite svome kumčetu odgovarajući poklon, npr. Bibliju i lančić sa križem – simbole kršćanske vjere. Neka ga Božja Riječ kroz Bibliju hrani, a križ oko vrata neka ga brani.

Na ručku ili večeri, kada budete slavili primanje sakramenta Vašeg kumčeta, Vi, kao kum/a, započnite molitvu prije jela.